

ÎNCHEIERE

12 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Iurie Bejenaru, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Eximgher”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Eximgher” împotriva Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor cu privire la contestarea actului administrativ, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 29 ianuarie 2016 Societatea cu Răspundere Limitată „Eximgher” (în continuare – SRL „Eximgher”) a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că, la data de 09 noiembrie 2015 s-a adresat Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor pentru eliberarea autorizației de amplasare a obiectului de „Stație de alimentare a autovehiculelor”, însă prin răspunsul din 03 decembrie 2015 s-a refuzat în eliberarea autorizației privind amplasarea stației de alimentare cu combustibil pe drumul R1 Chișinău-Ungheni-Sculeni-frontiera cu România, km8+800, partea dreaptă.

Sușține că, urmare a adresării cererii prealabile, prin răspunsul din 20 ianuarie 2016 Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor a refuzat satisfacerea cererii.

Menționează că, a înlăturat toate obiecțiile expuse de Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor, fiind prezentate documentele necesare privitor la destinația obiectivului.

Solicită anularea integrală a răspunsului Ministerului Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor din 03 decembrie 2015 privind refuzul eliberării autorizației de amplasare în zona de protecție a drumului național R1 Chișinău-Ungheni-Sculeni-frontiera cu România (km8+800), intersecția Trușeni, a obiectului „Stație de alimentare a autovehiculelor”, eliberarea de către Ministerul Transporturilor și Infrastructurii Drumurilor a autorizației de amplasare în zona de protecție a drumului național R1 Chișinău-Ungheni-Sculeni-frontiera cu România (km8+800), intersecția Trușeni, a obiectului „Stație de alimentare a autovehiculelor”.

Prin hotărîrea Judecătorei Buiucani, mun. Chişinău din 09 martie 2016 s-a admis integral acţiunea, s-a anulat răspunsul Ministerului Transporturilor şi Infrastructurii Drumurilor nr.04/2-285 din 03 decembrie 2015 privind refuzul eliberării autorizaţiei de amplasare în zona de protecţie a drumului naţional R1 Chişinău-Ungheni-Sculeni-frontiera cu România (km8+800), intersecţia Truşeni, a obiectului „Staţie de alimentare a autovehiculelor”, s-a obligat Ministerul Transporturilor şi Infrastructurii Drumurilor, în termen de 30 de zile calendaristice de la data rămîinerii definitive a hotărîrii să elibereze lui SRL „Eximgher” IDNO 1003600010627 autorizaţia de amplasare în zona de protecţie a drumului naţional R1 Chişinău-Ungheni-Sculeni-frontiera cu România (km8+800), intersecţia Truşeni, a obiectului „Staţie de alimentare a autovehiculelor”.

În susţinerea poziţiei, prima instanţă a reţinut că, refuzul Ministerului Transporturilor şi Infrastructurii Drumurilor precum că, zona de siguranţă a drumurilor este destinată exclusiv pentru semnalizarea rutieră, plantaţiile rutiere, este bazat pe interpretarea restrictivă a cadrului legal, or art.9 al Legii drumurilor expres prevede posibilitatea de amplasare şi a obiectivelor.

La fel, prima instanţă şi-a argumentat soluţia şi prin faptul că, reclamantul SRL „Eximgher” avea o speranţă legitimă rezultată din multiple acte emise în favoarea sa care, în principiu, i-au permis proiectarea, edificarea şi amplasarea staţiei de alimentare.

Prin decizia Curţii de Apel Chişinău din 28 septembrie 2016, s-a admis apelul declarat de Ministerul Transporturilor şi Infrastructurii Drumurilor, s-a casat hotărîrea Judecătorei Buiucani, mun. Chişinău din 09 martie 2016 şi s-a emis o nouă hotărîre prin care s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Eximgher” împotriva Ministerului Transporturilor şi Infrastructurii Drumurilor cu privire la contestarea refuzului de a elibera autorizaţia ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripţie.

Instanţa de apel a reţinut că, la data de 03 decembrie 2015 SRL „Eximgher” a primit răspunsul apelantului privind refuzul de a elibera autorizaţia, fapt recunoscut de însăşi intimat în cererea de la fila dosarului 7 verso şi avînd în vedere că ultima cunoştea despre refuzul primit prin răspunsul Ministerului Transporturilor şi Infrastructurii Drumurilor de a elibera autorizaţia solicitată, urma ca în termen de 30 de zile să conteste refuzul dat, or cererea de chemare în judecată prin care se contestă refuzul de eliberare a autorizaţiei a fost depusă abia la data de 29 ianuarie 2016, adică cu depăşirea termenului de 30 de zile prevăzut de Legea contenciosului administrativ.

La fel, instanţa de apel a mai reţinut că, reclamanta la depunerea cererii de chemare în judecată nici nu a solicitat instanţei de fond repunerea în termen a acţiunii, considerînd cererea depusă în termen.

La data de 24 noiembrie 2016 SRL „Eximgher” a depus cerere de recurs prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanţei de apel şi menţinerea hotărîrii primei instanţe.

În motivarea recursului a invocat motivele de fapt şi dezacordul cu decizia instanţei de apel, menţionînd că instanţa de apel a încălcat şi interpretat eronat normele de drept material şi procedural.

Suşţine că, instanţa de apel eronat a interpretat prevederile art.14 din Legea contenciosului administrativ, deoarece procedura prealabilă este o fază obligatorie a acţiunii în contencios administrativ care constă în obligarea autorităţii publice de a se pronunţa benevol în sensul anulării actului administrativ sau întreprinderii măsurilor pretinse de persoană printr-un recurs graţios, pentru a exclude posibilitatea persoanei de a depune o acţiune în instanţa de contencios administrativ.

Consideră că, nu a fost omis termenul de prescripție prevăzut la art.17 alin.(1) lit.a) din Legea contenciosului administrativ, deoarece cererea prealabilă a fost depusă la data de 04 ianuarie 2016, primind răspuns la data de 20 ianuarie 2016, iar instanța de judecată a fost sesizată la 29 ianuarie 2016.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră recursul ca fiind depus în termen reieșind din faptul că decizia recurată datează cu 28 septembrie 2016 (f.d.89-96), iar cererea de recurs a fost depusă la data 24 noiembrie 2016 (f.d.101-106), prin urmare calea de atac a fost

exercitată în termen.

Alegațiile recurentului din cererea de recurs precum că, instanța de apel eronat a interpretat prevederile art.14 din Legea contenciosului administrativ, deoarece procedura prealabilă este o fază obligatorie a acțiunii în contencios administrativ care constă în obligarea autorității publice de a se pronunța benevol în sensul anulării actului administrativ sau al întreprinderii măsurilor pretinse de persoană printr-un recurs grațios, pentru a exclude posibilitatea persoanei de a depune o acțiune în instanța de contencios administrativ, nu pot fi reținute, or în speță procedura prealabilă nu este aplicabilă reieșind din faptul că refuzul de soluționare a unei cereri prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins nu constituie un act administrativ în sensul Legii contenciosului administrativ.

Nu poate fi reținut nici argumentul recurentului precum că, nu a fost omis termenul de prescripție prevăzut la art.17 alin.(1) lit.a) din Legea contenciosului administrativ, deoarece cererea prealabilă a fost depusă la data de 04 ianuarie 2016, primind răspuns la data de 20 ianuarie 2016, iar instanța de judecată a fost sesizată la 29 ianuarie 2016, reieșind din faptul că, Legea contenciosului administrativ prevede că, cererea prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile de la data comunicării refuzului de soluționare a acesteia, termen omis de recurent, or potrivit art.17 alin.(1) lit.b) din Legea contenciosului administrativ, cererea prin care se solicită anularea unui act administrativ sau recunoașterea dreptului pretins poate fi înaintată în termen de 30 de zile, în cazul în care legea nu dispune altfel. Acest termen curge de la data comunicării refuzului de soluționare a unei cereri prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea unei astfel de cereri.

Prin urmare, instanța de apel a elucidat toate circumstanțele importante ale pricinii, fiind examinate prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 24 alin.(3) din Legea contenciosului administrativ nr.793 din 10 februarie 2000, fiindu-le oferite o apreciere justă acestora, iar actele normative vizate au fost interpretate și aplicate elocvent de instanța de apel prin prisma circumstanțelor importante ale pricinii.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art. 6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25.02.1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devoluează numai circumstanțele de drept ale pricinii.

Din considerentele menționate și avînd în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a

considera recursul declarat de SRL „Eximgher”, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Eximgher”, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Ion Druță